Camellia

1

ทะลุมิติไปเป็น

แม่เลี้ยงใจร้าย 4

ผองผูก คน

穿成四个崽崽的恶毒后娘

ebook

บทที่ 1 เอาเงินเอาชีวิต

ครอบครัวนายพรานจางที่ฝั่งตะวันออกของหมู่บ้านเสี่ยวหลี่ เวลานี้กำลังเอะอะโวยวายกัน

ซานเป่ากับซื่อเป่ากอดขาของลู่ซือซิ่ว ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมไปกับแม่ค้าคนกลาง

“ท่านแม่ ท่านแม่ ขอร้องท่านละ อย่าขายข้ากับซื่อเป่าได้หรือไม่ ต่อไปพวกเราจะเป็นเด็กดีเชื่อฟังคำ และก็จะไปเกี่ยวข้าวสาลีที่นากลับมา ทำให้ทุกคนได้มีข้าวกิน”

ลู่ซือซิ่ว “ถุย” ทีหนึ่ง “เด็กตัวเล็กๆ อย่างเจ้าจะเกี่ยวข้าวกลับมาได้แค่ไหนกันเชียว”

นางชี้คนตัวโตสองคนข้างหลัง “พี่ชายสองคนของเจ้าตอนนี้ร่างกายโตกันหมดแล้ว กินเยอะถ่ายเยอะ ทำเรื่องเหลวไหลมากมายทุกวัน ถ้าไม่ใช่เพราะโตแล้วไม่มีใครต้องการ ข้าคงขายพวกเขาสองคนเป็นอันดับแรกแล้ว!”

ลู่ซือซิ่วเกลี้ยกล่อมซานเป่าอีกครั้ง “เจ้ากับซื่อเป่าเป็นเด็กดี ตามเขาไปเถอะ ตระกูลใหญ่มีกินมีดื่ม ถึงเวลานั้นจะได้กินของอร่อยตามใจชอบ ไหนเลยจะเหมือนอยู่บ้านหลังนี้ แม้แต่โจ๊กก็ไม่มีให้กิน

“แม่หวังดีกับพวกเจ้า! พวกเจ้าอย่าเป็นเด็กไม่รู้จักคุณคน!”

แม่ค้าคนกลางที่อยู่ด้านข้างรีบร้อนอยากนำตัวคนไป นางเห็นเด็กสองคนไม่ยอมจากบ้านไป ก็ช่วยเกลี้ยกล่อม

“แม่ของพวกเจ้ากำลังทำเพื่อพวกเจ้า หว่านล้อมตั้งเท่าไรกว่าจะทำให้ตระกูลใหญ่ที่อยู่ในตำบลยอมรับซานเป่าไว้”

แม่ค้าคนกลางชี้ซื่อเป่า “ซื่อเป่างามแฉล้ม ไปเป็นเด็กที่จะเลี้ยงดูไว้เป็นเจ้าสาวให้ผู้อื่นได้พอดี ต่อไปพวกเจ้าสองพี่น้องจะได้อยู่ในจวนเดียวกัน จะได้ดูแลกัน”

ซื่อเป่าน้ำตาไหลพราก ส่ายหน้าอย่างเอาเป็นเอาตาย ปฏิเสธเสียงอ้อแอ้ “ข้าไม่ไป ข้าจะอยู่กับพี่ใหญ่พี่รอง”

ลู่ซือซิ่วเห็นว่าใช้ไม้อ่อนไม่ได้ผล จึงใช้ไม้แข็งทันที

นางฝืนยัดเด็กทั้งสองคนใส่มือแม่ค้าคนกลาง “ข้าให้พวกเจ้าไป พวกเจ้าก็ต้องไป! ไม่ไปไม่ได้!”

ซานเป่าและซื่อเป่าไม่ว่าอย่างไรก็ล้วนไม่ยินดี

ลู่ซือซิ่วหยิบไม้กวาดที่อยู่ข้างประตูขึ้นมาตีซื่อเป่าที่กอดขาตนอยู่

“จะไปไม่ไป เจ้าจะไปหรือไม่ไป!”

ซานเป่ากระโจนเข้าหาซื่อเป่า “ท่านแม่อย่าตีซื่อเป่า ถ้าจะตีก็ตีข้าเถอะ!”

ลู่ซือซิ่วยิ่งตีแรงขึ้น ตีจนบนตัวเด็กทั้งสองปรากฏรอยม่วงช้ำเป็นทาง

ต้าเป่าและเอ้อร์เป่าที่อยู่ข้างหลังโมโหจนตาแดง ต้าเป่ากำหมัดสองข้าง พุ่งปะทะลู่ซือซิ่วเต็มแรง

ลู่ซือซิ่วเองก็หาได้มีตาหลัง จึงถูกชนเข้าอย่างจัง ศีรษะของนางกระแทกบนกำแพงสีขาวที่สีกำแพงหลุดล่อน เลือดพลันสาดกระเซ็น

แม่ค้าคนกลางหวีดร้องเสียงแหลม ก่อนจะตะโกน “ฆ่าคนแล้ว!”

จากนั้นก็ทิ้งเด็กทั้งสองคนไว้แล้ววิ่งหนีหัวซุกหัวซุน

ซานเป่าและซื่อเป่าหลุดเป็นอิสระ รีบวิ่งไปหาต้าเป่ากับเอ้อร์เป่า หลบอยู่ข้างหลังพวกเขาทันที

เอ้อร์เป่ามองลู่ซือชิ่วที่ล้มอยู่ตรงมุมกำแพง เห็นนางไม่มีความเคลื่อนไหวอยู่เนิ่นนาน จึงอดไม่ได้ที่จะเอ่ยถามด้วยความกังวล “ท่านแม่ตายแล้วใช่หรือไม่”

ต้าเป่าปกป้องน้องชายและน้องสาวไว้ข้างหลังตน เอ่ยด้วยรอยยิ้มเย็นเยียบ “ตายแล้วน่ะดีที่สุด พวกเราจะได้ไม่ต้องมีแม่เช่นนี้!”

เขาถุยน้ำลายใส่ลู่ซือชิ่ว “ก็แค่เมียใหม่ที่ท่านพ่อซื้อกลับมา เป็นแม่ของเราเสียที่ไหน!”

ตอนลู่ซือชิ่วฟื้นขึ้นมา รู้สึกเจ็บที่ศีรษะเป็นพิเศษ นางยื่นมือไปคลำบริเวณที่เจ็บ พบว่าบนมือมีคราบเลือดติดปื้นหนึ่ง ก็อดตะลึงงันไม่ได้

ทันใดนั้นเอง ความทรงจำมหาศาลถาโถมเข้าสู่สมองศีรษะของนางยิ่งเจ็บเจียนตาย

ลู่ซือซิ่วคนเดิมคือคนที่จางรุ่ยหรงใช้กวางสองตัวแลกกลับมา ทั้งสองคนไหว้บรรพบุรุษตามสะดวก ก็นับว่าแต่งงานกันแล้ว

ที่คิดไม่ถึงคือ หลังจากจางรุ่ยหรงแต่งงานไม่นานก็ตกหน้าผา ไม่รู้ร่องรอย ทิ้งให้ลู่ซือซิ่วเลี้ยงดูลูกทั้งสี่คน

บัดนี้มาถึงปีที่มีภัยแล้ง แต่ละครัวเรือนล้วนมีชีวิตลำบาก ลู่ซือซิ่วจึงเกิดความคิดที่จะขายลูกขึ้นมา

วันนี้จึงเชิญแม่ค้าคนกลางมารับคนถึงบ้าน

ลู่ซือซิ่วกดหน้าผากที่มีเลือดไหลของตนเอาไว้ นางค่อยๆ ลุกจากพื้นขึ้นมานั่ง เพราะความเจ็บและเสียเลือดจึงยังคงเวียนศีรษะเล็กน้อย

เจ้าของร่างเดิมที่มีพฤติกรรมเช่นนั้นน่ะ ตายเร็วๆ แล้วไปเกิดใหม่ยังดีเสียกว่า ในเมื่อไหว้บรรพบุรุษและแต่งงานกัน

อย่างถูกต้องแล้ว ก็ต้องนับว่าเป็นแม่คนแล้ว เหตุใดจึงไม่ปฏิบัติต่อผู้อื่นให้ดีๆ เล่า

แม้จะบอกว่าตอนนี้มีชีวิตลำบาก แต่หนึ่งครอบครัวอยู่กันห้าคน ก็ต้องมีวิธีสิ เลือกจะทำร้ายเด็กๆ เช่นนี้ใช้ได้ที่ไหนกัน!

ช่างเครื่องหนังอัปลักษณ์สามคนยังเหนือกว่าจูเก่อเลี่ยง[1]!

“แม่ค้าคนกลางล่ะ”

เดิมทีลู่ซือซิ่วคิดจะพูดกับแม่ค้าคนกลางให้เข้าใจว่าตนเองไม่ขายลูกแล้ว แต่กลับถูกเด็กทั้งสี่คนเข้าใจผิด

ต้าเป่าพุ่งเข้าไปในครัว ถือมีดหั่นผักออกมา มือทั้งสองข้างสั่นระริกจนแทบจะกำไว้ไม่อยู่

ปลายมีดชี้ไปที่ลู่ซือซิ่ว

---

[1] หมายถึงคนที่มีความสามารถธรรมดาสามัญสามคน เมื่อระดมความคิดกันก็ยังเอาชนะคนเจ้าวางแผนอย่างจูเก่อเลี่ยง (จูกัดเหลียง) ได้ เปรียบได้ว่า ยิ่งคนมากก็ยิ่งมีปัญญามาก

“ข้าขอบอกท่าน นอกจากที่นี่แล้ว ซานเป่าซื่อเป่าจะไม่ไปไหนทั้งนั้น! ข้าไม่ให้ท่านขายพวกเขา!”

เอ้อร์เป่าคุ้มครองน้องชายน้องสาว ช่วยกล่าวสนับสนุนอยู่ข้างหลังต้าเป่า “ท่านพ่อจะต้องกลับมาแน่ ถึงตอนนั้นเราจะบอกเรื่องทั้งหมดที่ท่านทำให้เขารู้ ให้ท่านพ่อตีท่านจนตาย!”

ลู่ซือชิ่วปวดหัวเจียนตาย เดิมทีก็ไม่ได้อารมณ์ดีอะไรนักอยู่แล้ว นางไม่เห็นการยั่วยุของเอ้อร์เป่าอยู่ในสายตาเลยแม้แต่น้อย

“ไปตามหาพ่อเจ้าสิ ตัวเจ้าเองจะถูกคนค้ามนุษย์จับไปขายด้วยหรือไม่ยังไม่รู้เลย!”

เพิ่งสิ้นเสียง ลู่ซือชิ่วก็ได้ยินเสียงเอะอะโวยวายดังมาจากนอกบ้านไม่ใกล้ไม่ไกล

นางลอบด่าตัวเองว่าปากอีกา[2] เสียจริง เรื่องดีไม่ศักดิ์สิทธิ์ แต่เรื่องไม่ดีศักดิ์สิทธิ์เสียอย่างนั้น

---

[2] หมายถึงคำพูดเป็นอัปมงคล

แม่ค้าคนกลางมีสัญญาซื้อขายของตระกูลใหญ่ในตำบลชี้ครอบครัวนายพรานจาง กล่าวอย่างกระหึดกระหอบว่า “บ้านหลังนี้แหละ เด็กสี่คน คนโตคนเล็กอย่างละครึ่งเอากลับไปได้พอดี ไปทำงานจิปาถะให้นายท่านหลี่ ส่วนคนเล็กก็จัดการตามที่เราสองคนตกลงกันก่อนหน้านี้ ถึงอย่างไรพ่อแม่ก็ตายหมดแล้ว พวกเราพูดแล้วก็ถือเป็นที่สิ้นสุด”

นายท่านหลี่ถุยน้ำลายใส่ฝ่ามือ โบกมือไปข้างหลัง ชายฉกรรจ์หลายคนบุกเข้าไปในบ้านทันที

ลู่ซือซิ่วกุมหน้าผาก ยืนอยู่บนธรณีประตู ในมือถือผ้าเช็ดหน้าปักลายดอกเหมยโบกพัด ดูท่าทางยั่วยวนอย่างยิ่ง ชายฉกรรจ์หลายคนนั้นล้วนมองกันตาค้าง

“นี่ พ่อแม่ตายหมดแล้วอะไรกัน แม่อย่างข้ายังมีชีวิตอยู่นะ นี่แช่งให้ข้าตาย ไม่กลัวว่าเดินถนนอยู่แล้วจะสะดุดก้อนหินล้มหัวฟาดสินะ”

ลู่ซือซิ่วเพิ่งพูดจบ แม่ค้าคนกลางก็สะดุดหินก้อนใหญ่ศีรษะกระแทกพื้นอย่างแรง บวมปูดเหมือนกับลู่ซือซิ่ว

ลู่ซือซิ่วอดไม่ได้ที่จะตบมือหัวเราะเสียงดัง “อาสะใภ้หลี่ แม้เราจะซื้อขายไม่สำเร็จแต่มิตรภาพยังคงอยู่ ท่านพูดจาเลื่อนเปื้อน เข้ามาก็แช่งข้า นี่มันอย่างไรกัน”

อาสะใภ้หลี่เต้นเร่าๆ พลางด่า “เจ้ามันปากเปราะ!”

แล้วกล่าวอีกว่า “ตอนแรกตกลงกันแล้วว่าจะมอบเด็กสองคนนี้ให้ข้า ตอนนี้ก็มอบคนมาซะ”

ซานเป่ากับซื่อเป่าพยายามหลบอยู่หลังพี่ชายทั้งสอง

“ท่านแม่ พวกเราไม่ไป”

ลู่ซือซิ่วไม่สนใจพวกเขา เพียงยักไหล่ใส่อาสะใภ้หลี่ทีหนึ่ง “ตกลงกันตอนแรกก็ส่วนตกลงกันตอนแรกสิ แล้วกระดาษสัญญาเล่า”

อาสะใภ้หลี่เดือดดาลจนหัวเราะกลับไป “เวลาหน้าสิ่ว-หน้าขวานอย่างนี้แล้ว เจ้ายังแสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้อะไรกับข้าอีก! ทำไม ได้เงินไม่มากพอใช่หรือไม่ ข้าขอบอกเจ้าไว้ วันนี้นายท่านหลี่ก็อยู่ที่นี่! ไหนเลยเจ้าจะกำแหงได้!”

ลู่ซือซิ่วขยิบตา “นายท่านหลี่เป็นคนมีเหตุผลที่สุด หากไม่มีหลักฐานก็พาคนไปไม่ได้ใช่หรือไม่”

การขยิบตานี้ทำให้นายท่านหลี่ใจอ่อน “ใช่ๆๆ มีเหตุผล”

นายท่านหลี่ผลักอาสะใภ้หลี่ “รีบเอาเอกสารออกมาให้นางดูหน่อยซิ”

อาสะใภ้หลี่ด่าประโยคหนึ่ง แล้วควักเอกสารออกมาจากอกเสื้ออย่างระมัดระวัง “ดูเสียสิ อยู่นี่”

ลู่ซือซิ่วแย่งเอกสารมา ส่องกับแสงจากท้องฟ้าที่ค่อยๆ มืดลงแล้วหรี่ตาอ่าน

“ไม่ได้ ข้าเห็นไม่ชัด ต้าเป่า ไปหยิบตะเกียงน้ำมันในบ้านออกมา”

ต้าเป่ากัดฟันก่อนจะไปหยิบตะเกียงน้ำมันในบ้านออกมา

“ชูสูงๆ หน่อย”

ลู่ซือซิ่วนำเอกสารขยับเข้าไปตรงหน้าตะเกียงน้ำมันหรี่ตาเป็นเส้นแล้วอ่านเอกสาร อ่านจนทำให้อะสะใภ้หลี่กสั่นขวัญแขวน

“เจ้าอย่าเผาเสียล่ะ!”

ลู่ซือซิ่วได้ยินดังนั้นจึงเอียงมือ เปลวไฟลามเลียเอกสารทันที

“ตายแล้วๆ ทำอย่างไรดี! อาสะใภ้หลี่ท่านดูสิ ท่านปาก-เปราะนัก! เห็นทีว่าวันนี้คงพาคนไปไม่ได้แล้ว”

ลู่ซือซิ่วปัดเศษขี้เถ้าที่อยู่บนมือ เท้าเอวยืนอยู่บนธรณีประตู

“เด็กนี่ข้าไม่ขายแล้ว! จะเอาเงินหรือเอาชีวิต ก็จัดการตามสมควรเถอะ”

บทที่ 2 ช้าเร็วสักวันเจ้าต้องตกอยู่ในเงื้อมมือข้า

ต้าเป่าและเอ้อร์เป่าค่อนข้างรู้ความ เห็นลู่ซือซิ่วเผาเอกสารแล้วก็ตกตะลึงเป็นอันดับแรกแล้วพลันยินดีในใจ

ไม่มีเอกสารแล้ว ซานเป่ากับซื่อเป่าก็จะไม่ถูกพาไปแล้วใช่หรือไม่?!

อาสะใภ้หลี่ไม่ได้คิดเช่นนั้น ไม่มีเอกสารแล้ว พาคนไปไม่ได้ ทั้งยังทำให้ตนขายหน้าต่อหน้านายท่านหลี่อีก ตอนนี้นางแทบจะอยากจับลู่ซือซิ่วเข้าปากขบเคี้ยวแล้วกลืนลงท้องไปเลยเสียด้วยซ้ำ!

อาสะใภ้หลี่ชี้หน้าลู่ซือซิ่ว “เจ้ามันนางแพศยา! ข้ารู้อยู่แล้วว่าที่เจ้าจะเอาเอกสารคงมิได้มีเจตตาดีอันใด!

“ข้า...ข้า...ข้าจะจัดการเจ้า!”

รูปร่างของลู่ซือซิ่วปราดเปรียวมากกว่าคนร่างท้วมอย่างอาสะใภ้หลี่ นางถอยหลังไปหลายก้าวเพื่อหลบหลีกหมัดของอาสะใภ้หลี่

“ข้าว่านะ อาสะใภ้หลี่ พวกเราต้องคุยกันให้ชัดเจนแล้ว หากมิใช่ท่านข่มขู่ข้า ข้าก็ไม่เผาเอกสารนั้นหรอก เอกสารก็ไหม้ไปแล้ว คนก็พาไปไม่ได้แล้ว ยังจะหาเรื่องข้าอีก ไม่กลัวเลยว่าย่ำบนธรณีประตูแล้วเอวแก่ๆ ของท่านจะเคล็ดเอา”

อาสะใภ้หลี่โจมตีครั้งเดียวไม่สำเร็จ ก็รีบพุ่งเข้ามาหมายจะตีอีกครั้ง ใครจะรู้ว่าเมื่อเท้านางเหยียบลงบนธรณีประตู เท้าจะพลิกจนถึงกับทำให้เอวเคล็ดแล้ว

อาสะใภ้หลี่ประคองเอว ไม่ตีคนต่อแล้ว มัวแต่ร้องครวญครางโอดโอย

ท่าทางน่าขันเช่นนั้น แม้แต่นายท่านหลี่ก็ยังอดหัวเราะออกมาไม่ได้

ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเด็กทั้งสี่ของบ้านสกุลจาง คนที่หัวเราะเสียงดังที่สุดก็คือต้าเป่า

อาสะใภ้หลี่ชี้ลู่ซือซิ่วที่ทำหน้าตาใสซื่อ “เจ้าอย่านึกว่าข้าไม่รู้นะ เจ้าเองก็คิดว่ารีบขายเด็กออกไปซะ ส่วนตัวเองจะได้หาบ้านถัดไปมิใช่หรือไร วันๆ มีแต่เรื่องซุบซิบนินทา บุรุษในหมู่บ้านคนใดบ้างไม่เคยถูกเจ้ายั่วยวน!

“ทำไม ตอนนี้มีที่ไปที่ดีกว่าแล้วหรือ มีคนให้ราคาสูงกว่าข้าใช่หรือไม่”

ลู่ซือซิ่วนึกย้อนในหัวครู่หนึ่ง พลันมีสีหน้าถมึงทึง

ลู่ซือซิ่วคนเดิมไม่สงบเสงี่ยมอยู่ในเรือนจริงๆ วันๆ เอาแต่ชม้อยชม้ายชายตาให้บรรดาชายหนุ่มในหมู่บ้าน อาสะใภ้หลี่กล่าวไม่ผิด นางคิดจะรีบปลดตัวถ่วงทั้งสี่ออกแล้วแต่งงานใหม่อีกครั้งจริงๆ

ลู่ซือซิ่วไม่สนใจว่าเดิมทีร่างเดิมนั้นจะมีนิสัยอย่างไร นางเชิดปลายคาง เพียงจับช่องโหว่ในคำพูดของอาสะใภ้หลี่ได้

“อาสะใภ้หลี่กล่าวได้ดี ข้าวสาลีห้าโต่วที่ตกลงกันไว้ตอนแรก ผลคือท่านให้ข้าเพียงสามโต่ว[3] บัดนี้นายท่านหลี่เองก็อยู่ ข้าอยากถามว่า อาสะใภ้หลี่พูดกับนายท่านหลี่ว่าอย่างไร ลูกของข้าสองคนมีค่าเพียงข้าวสาลีสามโต่วเท่านั้นหรือ”

นายท่านหลี่ฟังอยู่ด้านข้าง ขมวดคิ้วมุ่น

---

[3] โต่ว เป็นภาชนะตวงข้าวสารของจีนในสมัยโบราณ และใช้เป็นหน่วยตวง 1 โต่ว ประมาณ 10 ลิตร

เขารู้ว่าอาสะใภ้หลี่โลภมาก ดังนั้นจึงตั้งใจให้ราคาเป็นข้าวสาลีสิบโต่ว แต่ใครจะรู้ว่าอาสะใภ้หลี่จะถึงกับโลภจนกลายเป็นเช่นนี้

มิน่าเล่าคนเขาถึงได้โกรธ ข้าวสาลีสามโต่วพอให้เด็กตัวโตสองคนตัวเล็กสองคนกินได้สักกี่วันเชียว

ลู่ซือซิ่วเพียงแค่พูดไร้สาระไปอย่างนั้น นางไม่รู้เลยว่าราคาที่นายท่านหลี่กับอาสะใภ้หลี่พูดกันเป็นการส่วนตัวคือเท่าไร แต่ดูท่าทางของนายท่านหลี่ นางก็รู้ว่าตนเองเดิมพันถูกแล้ว

ลู่ซือซิ่วเดินอ้อมอาสะใภ้หลี่ไปยังด้านหน้านายท่านหลี่ทำความเคารพพอเป็นพิธี

“นายท่านหลี่ ก่อนหน้านี้ข้าเลอะเลือนไป เด็กสองคนนี้ข้าไม่อยากขายแล้ว นายท่านหลี่ตกลงตามนี้ได้หรือไม่เจ้าคะ”

ลู่ซือซิ่วลูบเนื้อตัวทว่าว่างเปล่า สุดท้ายนึกขึ้นได้ว่าบนศีรษะยังมีปิ่นปักผมอันหนึ่ง นางดึงออกมาตรงๆ เส้นผมสยายลงมา ยิ่งขับความงามเพริศพริ้งออกมาอย่างเห็นได้ชัด

ลู่ซือซิ่วส่งปิ่นปักผมให้นายท่านหลี่

“นี่คือสิ่งที่ผีตายผู้นั้นมอบให้ตอนแต่งงาน แกนกลางเป็นสำริดชุบเงิน หากนายท่านหลี่ไม่รังเกียจก็รับไว้เถิด ถือเสียว่าเป็นของขวัญชดเชยให้ท่านที่คราวนี้ท่านมาเสียเที่ยว”

นายท่านหลี่มองลู่ซือซิ่วที่ส่งยิ้มประจบมาทางตน ก่อนจะรับไว้อย่างเงียบเชียบ

เขารู้ว่าสตรีผู้นี้ยังมีคำพูดหลังจากนี้อีก

ลู่ซือซิ่วเห็นเขารับไว้ก็รู้ว่าเรื่องของตนมีช่องทางแล้ว

“ข้ายังอยากยืมข้าวสาลีสามโต่วกับนายท่านหลี่ คืนภายในสามเดือน ท่านเห็นว่าได้หรือไม่”

นายท่านหลี่หัวเราะ “ตอนนี้บ้านเจ้าไม่มีบุรุษ ไม่มีรายได้ แม้แต่ของมีค่าเพียงหนึ่งเดียวก็ล้วนมอบให้ข้าแล้ว สามเดือนให้หลัง เจ้าคิดจะเอาสิ่งใดมาคืนเล่า”

นายท่านหลี่ชี้เด็กที่ตัวเล็กกว่าสองคนซึ่งถูกต้าเป่าและเอ้อร์เป่าปกป้องไว้ด้านหลัง

“ข้าให้เจ้ายืมก็ได้ สามเดือนให้หลังหากคืนไม่ครบ ก็เอาพวกเขามาใช้หนี้ เจ้าตกลงหรือไม่”

ต้าเป่าฟังแล้วก็ตาแดงก่ำทันที เขาถือมีดหั่นผักที่หยิบออกมาจากห้องครัว หมายจะพุ่งเข้าหานายท่านหลี่

“ห้ามท่านคิดวางแผนไม่ดีต่อซานเป่ากับซื่อเป่า!”

ใบหน้าของนายท่านหลี่พลันถมึงทึง บ่าวรับใช้ที่อยู่รอบๆ ล้วนตั้งท่ากำหมัดเช็ดมือ รอจัดการกับต้าเป่า

ลู่ซือซิ่วหน้าซีดเผือด!

เจ้าเด็กนี่!

ลู่ซือซิ่วรีบก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว ตบหน้าต้าเป่าฉาดหนึ่ง ปัดมือให้มีดหั่นผักหล่น

“เอ้อร์เป่า! เอาพี่ชายเจ้าไปขังไว้ในห้องเก็บฟืน!”

ลู่ซือซิ่วฉวยหยิบเอาไม้เขี่ยฟืนท่อนหนึ่งส่งให้เอ้อร์เป่า “วันนี้ข้าเหนื่อยเหลือเกิน เจ้าสั่งสอนพี่ชายของเจ้าให้ดีๆ แทนข้าที หากไม่ได้ยินเสียงก็ไม่นับว่าตี เข้าใจหรือไม่!”

เอ้อร์เป่าลากพี่ชายของตนไปที่ห้องเก็บฟืนอย่างเข้าใจแจ่มแจ้งในทันที ทั้งยังไม่ลืมหยิบไม้เขี่ยฟืนไปด้วย

“พี่ชายไม่ฟังคำท่านแม่ ข้าจะตีเขาด้วยไม้สองท่อนพร้อมกัน!”

ลู่ซือซิ่วหันไปหานายท่านหลี่ ท่าทางหน้านิ่วคิ้วขมวด “ว่ากันว่าการเป็นแม่เลี้ยงนั้นยากนัก มารดาอย่างข้าจนถึงวันนี้ก็ยังไม่เป็นที่รักใคร่ ลูกแต่ละคนล้วนไม่รู้จักฟังคำ ทำให้นายท่านหลี่เห็นเรื่องน่าขันแล้ว”

นายท่านหลี่โบกมือ “ไม่เป็นไร”

เขาให้ลูกน้องขนข้าวสาลีมาสามโต่ว “เช่นนั้นพวกเราตกลงกันเรียบร้อยแล้ว ปิ่นปักผมไม่นับ ข้าวสาลีสามโต่ว ยืมสามเดือน สามเดือนให้หลัง หากเจ้าคืนไม่ได้ ก็เอาลูกสองคนของเจ้ามาแทนก็แล้วกัน”

ลู่ซือซิ่วพยักหน้าราวกับกำลังตำข้าว “เอาตามที่นายท่านหลี่ว่า ท่านวางใจได้ สามเดือนให้หลัง ข้าจะคืนให้ท่านอย่างครบถ้วนแน่นอน!”

นายท่านหลี่พยักหน้าอย่างพอใจ สายตาเหลือบไปเห็นอาสะใภ้หลี่ที่ยังคงร้องโอดโอยอยู่ ในใจรู้สึกชิงชังยิ่งนัก

“ยังไม่รีบลุกขึ้นมาอีก!”

อาสะใภ้หลี่ไม่ยอมเลิกรา “นายท่านหลี่ เรื่องวันนี้จบแค่นี้หรือ”

“เช่นนั้นเจ้ายังคิดจะทำอย่างไรอีกเล่า!”

นายท่านหลี่ทิ้งท้ายด้วยคำพูดประโยคนี้แล้วรีบพาคนจากไปทันที

ลู่ซือซิ่วกลับหวังดี ถามอาสะใภ้หลี่ว่า “อาสะใภ้หลี่ หรือไม่ข้าให้ซานเป่าไปบ้านท่าน เรียกคนมาประคองท่านดีหรือไม่”

อาสะใภ้หลี่ถ่มน้ำลายใส่ลู่ซือซิ่วทีหนึ่ง “นางแพศยา อย่านึกว่าวันนี้มีนายท่านหลี่ให้ท้าย เจ้าก็จะรอด! ช้าเร็วสักวันเจ้าจะต้องตกอยู่ในเงื้อมมือข้า”

ลู่ซือซิ่วพยักหน้า “ดี ข้าจะคอย ตอนอาสะใภ้หลี่กลับเรือนก็ระวังหน่อยล่ะ ข้าว่าเท้าท่านแพลงแล้วเช่นนี้ อย่าได้เดินจนพลักตกลงไปในหนองน้ำเชียว”

อาสะใภ้หลี่ฟังแล้วหัวใจก็เต้นรัวเร็วขึ้น

นางแพศยาคนนี้ เหตุใดวันนี้ปากอีกาถึงศักดิ์สิทธิ์ขนาดนี้

ลู่ซือซิ่วเองก็ไม่สนใจนางอีก ปิดประตูทันที

นางตะโกนไปทางห้องเก็บฟืน “ไม่ต้องเล่นละครแล้ว ยังไม่รีบออกมาขนข้าวสาลีอีก”

ผ่านไปสักพัก เอ้อร์เป่าถึงได้ลากต้าเป่าที่มัวแต่กระบิด-กระบวนออกมาอย่างเคอะเขิน

“ท่านแม่...ท่านรู้ได้อย่างไร”

ลู่ซือซิ่วแค่นหัวเราะ “ข้ารู้ได้อย่างไรน่ะหรือ ก็เพราะข้ามีเจตนาเช่นนี้อยู่แล้วอย่างไรเล่า!”

ลู่ซือซิ่วบิดแขนเอ้อร์เป่าเบา ๆ ทีหนึ่ง “นับว่าสมองเร็ว มีไหวพริบทีเดียว”

ซานเป่าเห็นสถานการณ์ก็รีบเอ่ย “คนที่ฉลาดที่สุดในหมู่บ้านก็คือพี่รองแล้ว ท่านแม่ ส่งพี่รองไปสำนักศึกษาเถอะ เขาจะต้องสอบได้จ้วงหยวน[4] กลับมาให้ท่านแน่”

ลู่ซือซิ่วจิ้มหน้าผากซานเป่า “ข้ากลับคิดว่า ในบ้านแม้แต่ข้าวก็แทบไม่มีให้กินเช่นนี้ ยังคิดจะเข้าสำนักศึกษาหรือ ข้าว่าเจ้าหิวจนเวียนหัวแล้ว!”

ต้าเป่าไม่ส่งเสียง สบตากับเอ้อร์เป่า

เมื่อครู่ตอนที่พวกเขาเล่นละครโบยตีที่ห้องเก็บฟืนก็แอบคุยกัน

วันนี้หลังจากแม่เลี้ยงชนกำแพง ก็รู้สึกว่านางราวกับเปลี่ยนไปเป็นคนละคน นี่มันแปลกเกินไปแล้ว

---

[4] จ้วงหยวน หรือจอหงวน คือตำแหน่งของบัณฑิตผู้สอบได้อันดับหนึ่งในการสอบหน้าพระที่นั่ง

บทที่ 3 ก็ไม่รังเกียจว่าตัวเองจะเปื้อนฉี่ทั้งตัว

ผ่านมาหลายวัน ในที่สุดก็มีข้าวให้กินแล้ว เด็กทั้งสี่ต่างมีความสุขมากเป็นพิเศษ

แต่พวกเขาไม่รู้ว่าข้าวสาลีนี้ลู่ซือซิ่วจะให้พวกเขากินหรือไม่

เมื่อนางนั่งลงกลับพบว่าบนโต๊ะมีเพียงข้าวของตนชามเดียว

ลู่ซือซิ่วเอ่ยอย่างแปลกใจ “พวกเจ้าไม่หิวหรือ”

เด็กทั้งสี่อยากจะพูดว่าหิวแต่กลับไม่กล้าพูด กลัวว่าหลังจากพูดไปแล้วจะโดนตี

ลู่ซือซิ่วไม่ได้สนใจพวกเขาอีก “หิวก็ไปตักข้าวเอง อยากกินข้าวก็กินข้าว โดยเฉพาะต้าเป่า”

ต้าเป่าได้ยินนางขานชื่อตนสีหน้าพลันซีดเผือด ทว่าเขายังจำได้ว่าตนเป็นพี่ใหญ่ ต้องปกป้องน้องชายน้องสาวทั้งสามคน

“ท่านแม่เรียกข้าทำไม”

เสียงของต้าเป่าฟังดูสั่นเครือเล็กน้อย

ลู่ซือซิ่วตักข้าวกินไปไม่กี่คำ

“วันนี้กินให้อิ่มหน่อย พรุ่งนี้ต้องขึ้นเขาไปล่าสัตว์กับข้าแต่เช้า”

ลู่ซือซิ่วกินเสร็จก็ไปล้างชามของตน ไม่สนใจเด็กไม่กี่คนนั้น

เอ้อร์เป่ากลัดกลุ้มจนนอนไม่หลับทั้งคืน ตื่นนอนวันต่อมาก็ช่วยต้าเป่าจัดเตรียมข้าวของ

เขามองลู่ซือซิ่วที่ไม่ได้สนใจพวกเขาแล้วกดเสียงเบาลง

“เมื่อวานคำพูดที่อาสะใภ้หลี่พูดท่านยังจำได้หรือไม่ เดิมทีแม่เลี้ยงคิดจะขายพวกเราสี่คนแล้วไปแต่งงานใหม่ ข้าว่า ถ้า

วันนี้นางโน้มน้าวให้ท่านขึ้นเขาเพื่อทำให้ท่านเป็นเหมือนท่านพ่อจะทำอย่างไรเล่า”

ต้าเป่าพยักหน้าอย่างเคร่งขรึม “ข้ารู้แล้ว หลังจากขึ้นเขาข้าจะตามอยู่ข้างหลังนาง ไม่ให้นางเดินอยู่หลังข้าก็พอ”

เมื่อขึ้นเขาแล้ว ลู่ซือซิ่วรู้สึกแปลกใจเป็นอย่างยิ่ง

“ข้าไม่รู้จักทางขึ้นเขา ทำไมเจ้าตามอยู่หลังข้าตลอด”

ต้าเป่าจำคำพูดของเอ้อร์เป่า ไม่ส่งเสียงพูด เขามองไปรอบๆ อย่างละเอียด แน่ใจแล้วว่าไม่มีร่องรอยของสัตว์เลย

เขารู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง

ลู่ซือซิ่วไม่รู้วิธีล่าสัตว์ ได้แต่ให้กำลังใจต้าเป่า “เจ้าลองหาดูอีกที บางทีประเดี๋ยวอาจจะล่าเสือได้สักตัวก็ได้”

“เสือ?!” ต้าเป่าหน้าซีด

ลู่ซือซิ่วกล่าวอย่างไม่ใส่ใจ “กลัวอะไร บางทีราชาเสือตัวนั้นอาจจะกำลังหิวจนเดินไม่ไหว ประเดี๋ยวก็หิวตายอยู่ข้างหน้าพวกเราแล้ว”

ในป่าลึก เสียงของฝูงนกที่ถูกทำให้ตื่นตกใจดังแว่วมา ใบไม้ก็เสียดสีกันส่งเสียงดังซู่ซ่าด้วยเช่นกัน

ต้าเป่าตกใจจนเข่าอ่อน หลบอยู่ข้างหลังลู่ซือซิ่วตามสัญชาตญาณ

เสือดาวตัวใหญ่ตัวหนึ่งโผล่ออกมาจากพุ่มไม้ เดินมาทางลู่ซือซิ่วและต้าเป่าทีละก้าวๆ

ลู่ซือซิ่วออกแรงสะบัดต้าเป่า “เจ้ารั้งข้าไว้ทำไม ยิงธนูสิ!”

ต้าเป่ากล่าวด้วยเสียงสั่นเครือ “ท่านแม่ ข้ากลัว!”

“มัวแต่กลัวอันใด! มันจะต้องกำลังหิวอยู่แน่!”

เพิ่งสิ้นเสียง ราชาเสือก็หลับตาลง แล้วล้มลงนอนแบบอยู่เบื้องหน้าลู่ซือซิ่วกับต้าเป่า

ลู่ซือซิ่วลุกขึ้นยืน เดินวนรอบตัวเสือหลายรอบ เริ่มกังวลขึ้นมา

“เสือตัวนี้ตายแล้ว”

ต้าเป่าตกตะลึง ดีใจจนลิงโลดขึ้นมาทันที “ตายแล้ว เช่นนั้นพวกเราก็ล่าได้แล้วสิ! ท่านแม่ เสือมีค่ามากเชียว!”

เสือมีราคา ลู่ซือซิ่วย่อมรู้ มีเสือตัวนี้แล้ว ไม่เพียงสามารถใช้หนี้ข้าวสาลีสามโต่วได้และรักษาเด็กสองคนเอาไว้ได้เท่านั้น ยังสามารถทำให้ครอบครัวมีชีวิตที่ดีไปได้ระยะหนึ่ง

แต่เสือตัวนี้หนักสองสามร้อยชั่ง[5] แม้จะให้ต้าเป่าลงเขาไปยืมเกวียนมาลาก เกรงว่าก็คงยกขึ้นเกวียนไม่ไหวอยู่ดี

หากไม่ระวังทำให้หนังเสือครูดจนเกิดบาดแผล นั่นก็คงจะไม่มีราคาแล้ว

ลู่ซือซิ่วขมวดคิ้วมุ่น

ต้าเป่าเห็นลู่ซือซิ่วขมวดคิ้วอยู่ตลอด ในใจรู้สึกแปลกประหลาด นึกถึงคำพูดที่เอ้อร์เป่าพูดกับตนก่อนออกเดินทางขึ้นมา

[5] ชั่งจีน หรือจิน คือน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม

บิดาของพวกเขาหายไปบนเขา ไม่แน่ว่าแม่เลี้ยงใจร้ายผู้นี้ หากไม่ใช่คิดจะขายตนก็อาจจะคิดอยากส่งตนเข้าปากเสือก็เป็นได้!

ตอนนี้เสือตายแล้ว ตนเองก็ตายไม่ได้แล้ว มิน่าเล่านางถึงไม่ดีใจ

ต้าเป่าลอบด่าลู่ซือซิ่วในใจว่านี่มิใช่มนุษย์

ลู่ซือซิ่วย่อมไม่รู้ว่าต้าเป่าลอบด่าตนอยู่ในใจอย่างสาดเสียเทเสีย

นางมัวแต่คิดว่าทำอย่างไรจึงจะสามารถนำเสือตัวนี้ลงเขาไปได้โดยไม่ให้เกิดความเสียหาย

ลู่ซือซิ่วถามต้าเป่า “เจ้าคิดว่าหากพวกเราหนึ่งครอบครัวห้าคน เพิ่มด้วยรถลากอีกสักคัน จะสามารถขนย้ายราชาเสือกลับบ้านได้หรือไม่”

ต้าเป่าประเมินน้ำหนักของเสือตัวนี้อย่างจริงจังแล้วส่ายหน้าช้าๆ

ลู่ซือซิ่วถอนหายใจยาว

วิธีที่ปลอดภัยใช้ไม่ได้แล้ว ก็ได้แต่ต้องเสี่ยงหาคนมาช่วย

ต้าเป่าฉลาดขึ้นมาแล้ว “เมื่อครู่ท่านแม่กำลังคิดว่าจะขนย้ายเสือตัวนี้อย่างไรอยู่หรือ”

“ใช่สิ” ลู่ซือซิ่วกล่าว

ต้าเป่าตอบรับ “ท่านแม่ ท่านนั่งอยู่ที่นี่เถอะ ข้าจะไปหาคนมา”

ลู่ซือซิ่วรีบตะโกนเรียกเขาไว้ “ต้องหาคนที่ปิดปากสนิทหน่อย ทางที่ดีที่สุดเป็นคนขายเนื้อในหมู่บ้านดีกว่า พวกเราต้องให้เขาช่วยถลกหนัง เจ้าบอกไปว่าการช่วยเหลือครั้งนี้พวกเรามิได้ให้มาเปล่า จะมอบข้าวสาลีให้สองโต่ว”

ต้าเป่าตกใจ ดวงตาแทบจะถลนออกมา “พวกเรามีข้าวสาลีแค่สองโต่วกับอีกนิดหน่อย จะให้เขาหมดเลยหรือ!”

ลู่ซือซิ่วผลักให้เขาไปอย่างหงุดหงิด “รีบไป ข้าจะคอยเจ้าอยู่ที่นี่”

ไม่นานนักต้าเป่าก็พาชายฉกรรจ์มาสองคน

ไม่เพียงเท่านั้น แม้แต่เด็กทั้งสามคนที่อยู่ที่บ้านก็ตามมาด้วย

ต้าเป่ากล่าว “ข้าคิดว่าราชาเสือหนักขนาดนี้ คนมากก็จะได้ช่วยเบาแรง”

เขาเองก็มีความคิดเล็กๆ ของตนเองเช่นกัน

แม้ว่าพวกเขาล้วนเป็นเด็ก แต่หากผู้ใหญ่คิดจะแย่งราชาเสือกับพวกเขาจริงๆ ละก็

ลู่ซือซิ่วเอียงศีรษะคิด แล้วก็รู้สึกว่ามีตรงไหนไม่ถูกต้อง ท่าทางนี้ไม่เหมือนมาขนย้ายเสือ กลับเหมือนมาทะเลาะกันมากกว่า

แต่ลู่ซือซิ่วก็ไม่ได้พูดอะไร

ชายฉกรรจ์สองคน คนหนึ่งแซ่จ้าวคนหนึ่งแซ่หลี่ คนหนึ่งเป็นคนขายเนื้อ ส่วนอีกคนเป็นสารถีที่ลากรถในหมู่บ้าน รถเทียมวัวที่ต้าเป่ายืมมาก็คือของบ้านหลี่ต้าจู้

หลี่ต้าจู้มองเสือที่นอนอยู่บนพื้น ดวงตามีความริษยา “นี่คือราชาเสือที่พวกเจ้าล่าได้หรือ”

เขายกนิ้วโป้งให้ลู่ซือซิ่ว “นับว่าขจัดภัยเพื่อชาวบ้านแล้ว!”

คนขายเนื้อแซ่จ้าวนิ่งเงียบอยู่ด้านหนึ่ง ปลดเชือกที่เอวออกมามัดเสือไว้

หลี่ต้าจู้ยังคงคิดบัญชีกับลู่ซือซิ่วอยู่ด้านข้าง “เสือตัวนี้เตรียมจะลากไปที่ตัวตำบลวันพรุ่งนี้ใช่หรือไม่ ถึงตอนนั้นนั่งรถของข้าไป ทั้งเสือทั้งคน ข้าคิดถูกหน่อย”

คนขายเนื้อแซ่จ้าวมองไปรอบๆ อย่างระมัดระวัง “ตอนนี้ฟ้ามืดแล้ว เร่งมือกันหน่อยเถิด อย่าได้ล่ออะไรออกมาอีกล่ะ ถึงตอนนั้นจะยุ่งยากเอา!”

หลี่ต้าจู้ได้ยินก็ตัวสั่นเทา ช่วยคนขายเนื้อแซ่จ้าวขนย้ายเสืออย่างขันแข็ง

เด็กไม่กี่คนก็ลงแรง ช่วยกันขนราชาเสือขึ้นรถ

ระหว่างทางกลับบ้าน หลี่ต้าจู้กับลู่ซือซิ่วคิดคำนวณตลอดทาง ลู่ซือซิ่วรู้ว่าเขากำลังมองเสือด้วยสายตาตะกละ-ตะกลาม

นางเองก็ไม่พูดเปิดโปง ฟังคำพร่ำบ่นของหลี่ต้าจู้ไปตลอดทาง

ถึงบ้านแล้ว ลู่ซือซิ่วให้เอ้อร์เป่าไปยกข้าวสาลีมาทันที ชั่งน้ำหนักเสร็จสรรพต่อหน้าพวกเขาสองคน

แต่ทั้งสองคนที่ได้ข้าวสาลีไปแล้วก็ไม่ได้จากไปในทันที

หลี่ต้าจู้กำลังคอย คิดจะแบ่งน้ำแกงข้นสักถ้วย

คนขายเนื้อแซ่จ้าวกลับอยากจะรั้งอยู่เพื่อช่วยเหลือ

หลี่ต้าจู้กล่าวกับลู่ซือซิ่ว “พวกเราคนซื่อตรงไม่กล่าววาจาลับหลัง แม่นางไม่เห็นใจที่ข้าขนย้ายลำบากลำบน แบ่งเนื้อเสือให้ข้ากินสักสองชั่งหน่อยหรือ”

ลู่ซือซิ่วไม่แม้แต่จะยกหนังตา “ตอนแรกที่เรียกท่านมาต้าเป่าของข้าพูดว่าอย่างไร”

ต้าเป่ารีบตอบทันที “ข้าพูดกับท่านอาหลี่แล้วว่าข้ากับท่านแม่ล่าเสือได้ตัวหนึ่ง ขนย้ายไม่ไหว ให้ท่านอาหลี่มาช่วย พวกเราก็ไม่ได้ให้มาเสียเปล่า จะมอบข้าวสาลีให้ท่านอาหลี่หนึ่งโต่ว รถเทียมวัวเป็นท่านอาหลี่ตกลงแล้วว่าจะให้ยืม”

ลู่ซือซิ่วลอบยิ้มในใจ ยังคงมีไหวพริบอยู่หลายส่วนทีเดียว

“ในเมื่อไม่ได้บอกว่าจะให้เนื้อเสือตั้งแต่แรก เหตุใดตอนนี้พี่หลี่จะมาเอากับข้าเล่า”

หลี่ต้าจู้พูดไม่ออก ชี้คนขายเนื้อแซ่จ้าว กล่าวอย่างไม่พอใจ “เช่นนั้นเขารั้งอยู่ทำไมกัน!”

คนขายเนื้อแซ่จ้าวมองเขาด้วยสายตาเย็นเยียบ “ข้าเต็มใจรั้งอยู่เพื่อช่วยถลกหนังเสือให้พวกเขา ไม่ต้องการค่าแรง”

คนขายเนื้อแซ่จ้าวกล่าวกับลู่ซือซิ่วด้วยความจริงใจ “ในหมู่บ้านนี้ไม่มีผู้ใดฝีมือดีไปกว่าข้า ข้าวสาลีข้าจะรับไว้ อย่างอื่นข้าไม่ต้องการ พวกเจ้าห้าคน สตรีเลี้ยงดูลูก ๆ ก็ไม่ง่ายเลย ข้าไม่เอาเปรียบหรอก”

พูดจบก็เริ่มเจาะเลือดและถลกหนังราชาเสือ

ฟังคำพูดนี้แล้ว หลี่ต้าจู้ก็รู้ว่ากำลังตบหน้าตนเองอยู่ แม้ว่าเสียงของคนขายเนื้อแซ่จ้าวจะไม่ดัง แต่หน้าของหลี่ต้าจู้กลับรู้สึกเหมือนถูกตบจนแสบร้อน

หลี่ต้าจู้ออกไปอย่างไม่เต็มใจ ก่อนจะถุยน้ำลาย ‘ถุย’ ใส่ประตูบ้านของลู่ซือซิ่ว

“ใครจะรู้ว่าในใจซ่อนสิ่งโสมมอะไรไว้!

ทะลุมิติไปเป็นแม่เลี้ยงใจร้ายของลูกสี่คน 1

Chuan cheng si ge zai zai de edu hou niang

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com **@amarinbooks** **Camellia Novel**

穿成四个崽崽的恶毒后娘

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd. Thai (language) Translation

Copyright © 2023 by Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd. This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd. Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (**北京文心文**创**科技有限公司**) & Pelican Media Agency Ltd.,Taiwan All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

Hua Xiao Ci

ทะลุมิติไปเป็นแม่เลี้ยงใจร้ายของลูกสี่คน เล่ม 1 / Hua Xiao Ci : เขียน; Dreaming Knight : แปล จาก **穿成四个崽崽的**恶毒后娘 (Chuan cheng si ge zai zai de edu hou niang).— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2566.

(1), 164 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. Hua Xiao Ci, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6501-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มนัสมนตรี • พิสูจน์อักษร Raks

ราคา – บาท (ฟรี)